

může oba paušály vybrané za dobu, po kterou se tak stalo, nehledíc k dalším následkům, k náhradě předeptsati. Z ustanovení těchto nelze, jak činí stížnost, usuzovati, že by obráceně úředník důchodkové kontroly byl oprávněn žádati diety a cestovné v plné výši, jak přísluší zásadně podle všeobecných předpisů ostatním státním úředníkům pragmatikálním, kdyby v tom kterém případě diety a cestovní výlohy jeho byly vyšší, než činí jemu poskytnuté paušály ať jednotlivě, ať v celku.

Z těchto úvah dospěl nss k závěru, že za úřední cesty konané ve vlastním obvodu přísluší úředníkům důchodkové kontroly jen cestovní a dietní náhrada stanovená v § 6 zák. č. 28/1920 Sb. Nař. rozhodnutí, zbudované na tomto právním názoru, je proto ve shodě se zákonem.

Č. 11.061.

Zaměstnanci veřejní: Zapravení ekvivalentu pensijního příspěvku za dobu předchozí služby soukromé jako předpoklad zápočtu oné doby do služební doby státního zaměstnance.

(Nález ze dne 10. února 1934 č. 2661.)

V ě c: Miloslav Š. v L. proti ministerstvu financí o pensijní příspěvek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Dekretem zem. fin. ředitelství v Praze z 24. února 1908 bylo st-li, tehdy poštovnímu adjunktovi, v důsledku cís. rozhodnutí z 15. ledna 1908 na základě výnosu min. fin. z 28. ledna 1908 č. 4046 povoleno, že mu bude při přeložení na trvalý odpočinek započtena do výměry výslužného soukromá služba v trvání 2 roků, 4 měsíců, 9 dnů, tehdy, jestliže zaplatí za každý rok soukromé služby částku rovnající se 3% ročního služného v době nástupu do státní služby, a bylo při tom podotčeno, že st-l v době nástupu požíval služného ročních 1.200 K.

Výhodu z tohoto opatření plynoucí uplatnil st-l až podáním z 11. června 1930, nabízejí příslušnou částku dodatečného pensijního příspěvku zaplatiti podle přání finanční správy buď najednou hotově nebo srážkou z měsíčního služebního příjmu. Příspěvek v částce 84 Kč složil pak poštovní složenkou dne 28. srpna 1930 na účet zem. fin. ředitelství v Praze.

Dalším podáním z 28. srpna 1930 oznámil, že zapravil částku 84 Kč, to jest 3% pensijní příspěvek z počátečního služného 1.200 Kč za tím účelem, aby byl od dalšího placení pensijních příspěvků osvobozen a aby mu vzhledem k tomu, že již dnem 20. února 1929 dovršil 35 let služby, byl vrácen přeplatek na pensijních příspěvcích, který se mu až dosud se služebního platu strhuje, nabízejí, aby se uchránil škody téměř 4.000 Kč, že zapraví 3% úrok z počátečního služného 1.200 K za celou dobu 32 roků 8 měsíců 21 dnů.

Po té vydalo zem. fin. ředitelství v Praze výměr z 23. října 1930, jenž zní: »Na Vaše podání z 28. srpna 1930 zařídili jsme, aby Vám podle § 165 plat. zák. zastaveno bylo srážení pensijních příspěvků z došavdního služebního platu počínajíc dnem 1. září 1930. Zaplacením

84 Kč vyhověl jste podmínce o započitatelnosti doby 2 roků 4 měsíců. Tím nabyl jste dnem platby (28. srpna 1930, prakticky dnem 1. září 1930) nároku na plné výslužné. Jest sice pravda, že kdybyste byl včas zaplatil 3% pensijní příspěvky za povolenou dobu 2 roků, 4 měsíců, 9 dnů, mohl jste nabýti nároku již dříve, a sice jak plyne z výpočtu: nástup služby 1. 10. 1896, doba podmíněčně povolená 9, 4, 2, ideální nástup 22. 5. 1894, doba potřebná 1, 6, 34, nárok na plné výslužné 23. 11. 1928, ale zpětné uznání nároku není tu možné proto, že doba povolená stává se započitatelnou teprve po výkonu platby.»

Z tohoto výměru, pokud jím nebylo vyhověno žádosti st-lově, aby mu po propočítání soukromé služby byl vrácen přeplatek na pensijních příspěvcích v částce 4.095 Kč, podal st-l rozklad z 23. dubna 1931, který zamítlo žal. min. fin. nař. výnosem z důvodů rozhodnutí zem. fin. ředitelství v Praze z 23. října 1930.

Nss uvážil o stížnosti takto:

Žal. úřad potvrdil výměr zem. fin. ředitelství z jeho důvodů, ztotožnil se tudíž s vývody těmito. Podle výměru toho nebylo vyhověno žádosti st-lově o zpětné uznání nároku proto, že doba povolená stává se započitatelnou teprve po výkonu platby. Nss uznal toto stanovisko správným.

Dekretem zem. fin. ředitelství v Praze z 24. února 1908 bylo st-li v důsledku cís. rozhodnutí z 15. ledna 1908 na základě výn. býv. min. fin. ve Vídni z 28. ledna 1908 povoleno, že mu bude při přeložení na trvalý odpočinek započítána do výměry výslužného soukromá služba 2 roků, 4 měsíců, 9 dnů tenkrát, jestliže zaplatí za každý rok soukromé služby částku rovnající se 3% ročního služného v době nástupu do státní služby, při čemž bylo podotčeno, že v době nástupu do státní služby požíval st-l služného ročních 1.200 K.

Ze znění a smyslu tohoto dekretu plyne předem, že st-li nebyla započtena soukromá služba pro výměru výslužného ihned s účinností ode dne cís. rozhodnutí z 15. ledna 1908, nýbrž že započítání doby té bylo povoleno jen tehdy, jestliže zaplatí shora uvedený 3% příspěvek zákupný a splní-li tím stanovenou podmínku započitatelnosti soukromé služby. Ze znění a smyslu uvedeného dekretu vyplývá dále, že záviselo úplně na vůli a počínu st-le, zda vůbec a v kladném případě, kdy se odhodlá podmínku stanovenou splnit a tím hodlá přivoditi právní účinnost poskytnuté výhody. Ze znění a smyslu cit. dekretu prýští však konečně, že účinnost započtení soukromé služby, to jest započítatelnost služby té pro výměru výslužného, nastává okamžikem, ve kterém úředník uloženou podmínku také skutečně splnil. To doznává i stížnost, když tvrdí, že ve směrnících min. fin. provádějících shora uvedené cís. rozhodnutí bylo výslovně nařízeno, »že v tom okamžiku, ve kterém úředník bude chtíti tohoto aktu milosti použiti, má složití plný doplatek.« Ze znění a smyslu dekretu, o jehož výklad běží, nelze však dovoditi, že by účinnost započítání soukromé služby nastala retroaktivně ke dni povolení z 15. ledna 1908 nebo k některému dni před splněním stanovené podmínky a obzvláště ke dni 23. listopadu 1928, kdy tvrdí stěžovatel, že nabyl nároku na plné výslužné ovšem s připočtením povolené soukromé služby.

Správnost toho, co bylo uvedeno, podporuje i analogické uspořádání této otázky pro státní zaměstnance v poměru soukromoprávním. Tak na příklad stanoví § 18 Stanov pro zaopatřovací ústav kancelářských pomocníků ustanovených při státních úřadech a ústavech v poměru soukromoprávním, jež tvoří podle § 19 nař. vešk. min. z 19. července 1902 č. 145 ř. z. podstatnou část tohoto nař., toto: »Doplatek za započtení služebního času jest zapraviti buď najednou nebo nejvýše v 60 lhůtách měsíčních. Jsou-li v době, kdy kancelářský pomocník byl dán do výslužby, ještě nedoplatky, může je tento zapraviti najednou nebo dále v měsíčních lhůtách, započítání času však nabude moci teprve po úplném zapravení doplatku, takže pense tomuto započtení času přiměřená poukázána bude teprve od prvního dne měsíce následujícího po úplném zapravení.« Zcela obdobné ustanovení obsahuje § 41 bod 5 a 6 nař. vešk. min. z 25. ledna 1914 č. 21 ř. z. a dále § 58 bod 5 a 6 vl. nař. z 7. července 1926 č. 113 Sb. o úpravě služebních a platových poměrů státních zaměstnanců v pomocné službě kancelářské. Ustanovení § 58 bod 5 a 6 posléz cit. vl. nař. platí po rozumu § 90 tohoto nař. i pro kancelářské oficianty neb vrchní kancelářské oficianty, pomocné kancelářské úředníky ve veřejnoprávním poměru.

Z těchto úvah dospěl nss k závěru, že účinnost započtení soukromé služby st-logy pro výměru výslužného nastala až teprve dnem, kdy st-l zákupní částku skutečně složil a tím vyhověl podmínce stanovené cis. rozhodnutím z 15. ledna 1908, a že účinnost započítání služby té nelze retrotrahovati do doby před 28. srpnem 1930, tedy ani ke dni 23. listopadu 1928.

Stížnost nelze však uznati důvodnou, ani pokud tvrdí, že st-l zaplatil stanovený příspěvek vlastně již 1. prosince 1928 ve formě pravidelných měsíčních srážek pensijních příspěvků za prosinec 1928.

Podle § 165 plat. zák. č. 103/1926 Sb. »jsou zaměstnanci povinni platiti pensijní příspěvek ve výši 6% pensijní základny. Pensijní příspěvek se sráží v měsíčních částkách ze služebního platu. Pensijní příspěvek jsou povinni platiti zaměstnanci v činné službě i zaměstnanci na dovolené s čekatelným nebo na dovolené bez platu, jestliže se jim doba takové dovolené započítává pro výměru výslužného, dokud nedosáhli nároku na plné výslužné beze zřetele k době připočtené pro vyměření pensijních požitků z titulu civilní nebo vojenské služby za světové války.«

Předpis tento normuje tedy, že státní zaměstnanci (§ 3 plat. zák.) jsou zásadně povinni platiti pensijní příspěvek v činné službě, to jest dokud jsou v činné službě atd. a dokud u nich nenastala podmínka, že dosáhli nároku na plné výslužné beze zřetele na období civilní nebo vojenské služby za světové války. Tím, že zaměstnanec platí pensijní příspěvek, vlastně že se mu pens. příspěvek podle § 165 odst. 2 a § 140 odst. 3 plat. zák. sráží v měsíčních částkách ze služebního platu, plní jen to, co mu zákon ukládá, a k tomu účelu, ke kterému měsíční srážky ty se konají. Srážka pensijních příspěvků st-lových ke dni 1. prosince 1928 provedena byla tudíž za účelem splnění zákonné povinnosti st-logy platiti pensijní příspěvek tak dlouho v činné službě atd., dokud nenabude nároku na plné výslužné ve smyslu odst. 3 § 165 plat. zák.

Srážka pensijních příspěvků ke dni 1. prosince 1928 nebyla však provedena vzhledem k tomu, že popud ke splnění podmínky uložené v cís. rozhodnutí z 15. ledna 1908 směl a mohl vyjít jen od st-le —, ani nemohla a nesměla být provedena k účelům jiným, totiž za účelem, aby přivoděna byla započitatelnost soukromé služby pro osvobození st-le od placení pensijních příspěvků.

Podle toho nastala účinnost započitatelnosti soukromé služby až teprve dne 28. srpna 1930, kdy st-l předepsaný příspěvek zaplatil. Srážky na pensijních příspěvcích z měsíčního služebního platu vykonané do tohoto dne byly tudíž provedeny právem a není st-lem uplatněný nárok na jejich vrácení v zákoně odůvodněn.

Č. 11.062.

O b e c n í d á v k y. — Ř í z e n í s p r á v n í: I. Kdy je základem pro vyměření obecních dávek z nájemného, za používání stok a za odvoz smetí (v Bratislavě) domovní daň činžovní za rok předpisu a kdy daň za rok předešlý (1927)? — II. Kdy stačí k odůvodnění rekursního rozhodnutí odkaz na důvody stolice nižší?

(Nález ze dne 12. února 1934 č. 4338/32.)

V ě c: Agrární banka československá, filiálka v Bratislavě, proti zemskému úřadu v Bratislavě o obecní dávky.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-lce byla z jejích domů v Bratislavě na rok 1930 předepsána obecní dávka z nájemného, poplatek za používání obecních stok a poplatek za odvážení domácího smetí z nájemného 126.777'87 Kč resp. 108.083'08 Kč.

Odvolání, ve kterých st-lka namítala, že při předpisu uvedených dávek bylo přihlíženo k nájemnému z roku 1927 místo k nájemnému za rok 1929, které bylo nižší, byla zastupitelským sborem města Bratislavy zamítnuta, poněvadž jde o budovy postavené po roce 1917, a ve smyslu bodu 3 § 1 pravidel o vybírání dávky z nájemného je u takovýchto budov základem pro vyměření dávky nájemné nebo nájemní hodnota, která by byla činila základ daně činžovní na rok 1927 v tom případě, jestliže by byl dům daní povinný. Vzhledem k tomu, že podle předpisů platných pro vyměření daně činžovní činil základ daně činžovní na rok 1927 u domů 126.777'87 a 108.083'08 Kč, a že i při vyměření dávky tyto obnosy vzaty za základ, jsou předpisy správné.

Další odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto a v odpor vzaté rozhodnutí potvrzeno z důvodů tam uvedených na základě § 82 vl. nař. č. 8/1928 Sb.

O stížnosti uvážil nss:

Stížnost uplatňuje především, že nař. rozhodnutí není řádně odůvodněno, neboť poukazuje na § 82 vl. nař. č. 8/1928 Sb., kterého možno